

[Hauustrup Clemmensen.]

fagbevægelsens ledere også i denne situation klart har fastholdt dette grundsyn inden for hele det arbejdsretlige område.

Må jeg dernæst understrege, at i et demokrati er det kun naturligt med politisk uenighed og vel ikke mindst naturligt, at den økonomiske politik kan sætte sindene i lidenskab og skille grupperne. Men det må være lige så klart og lige så naturligt, at afgørelserne træffes på valgdagene og i det folketing, der udgår af disse valgdage. Anderledes kan og må det ikke være i et demokrati.

Uro som politisk kampmiddel hører simpelt hen ikke hjemme i et folkestyre. Også her har efter vor opfattelse den danske fagbevægelses grundindstilling fortsat været ganske klar og ganske uangribelig, og det helt overvældende flertal i dette ting ønsker som en selvfølge at værne disse demokratiske arbejdsformer.

Kun på den yderste venstrefløj er indstillingen en anden, og jeg går ud fra, at i hvert fald fru Hanne Reintoft senere i dag med hele en nyomvendts begejstring vil gå ind for uro som politisk pressionsmiddel, svarende til kravene i det fjerde af de partier, nu det kommunistiske, fru Hanne Reintoft i sin korte politiske løbebane har nået at bekende sin store troskab over for.

Men hvorfor opstår da alligevel de senere ugers uro på arbejdsmarkedet imod fagbevægelsens ønske og imod de demokratiske partiers grundindstilling? For det er jo slet ikke kun kommunisternes værk på dette område, selv om de selvfølgelig traditionen tro fisker i rørt vande; det har LOs formand jo senest i går skriftligt givet udtryk for på så klar og tydelig en måde, at jeg ikke yderligere behøver at kommentere det.

Ja, hvad er da egentlig årsagen til denne uro? Også i socialdemokratiet og ikke mindst i socialistisk folkeparti har man søgt at lægge ansvaret på den nuværende regerings økonomiske politik, ikke mindst på skattepolitikken. Det er, som om man dér skulle kunne finde hele årsagen til, at der var uro på det danske arbejdsmarked. Det er naturligvis også det mest bekvemme, men det bliver ikke rigtigere af den grund. Mon man fra oppositionens side helt har overset, at Danmark ikke er det eneste land

på denne klode, der har haft uro, og i stigende grad uro, i de senere måneder? Har man glemmt, hvordan uroen på arbejdsmarkedet har formet sig for eksempel i Frankrig og Italien? Nu ved jeg vel, at disse to lande ikke er velsignet med socialdemokratiske regeringer, men så tag da andre lande. Er oppositionen opmærksom på, at man i England, hvis politiske ledelse oppositionen jo kender og kender godt, i 1969 i virkeligheden har haft det største antal tabte arbejdsdage på grund af strejker siden den anden verdenskrigs afslutning? Er man opmærksom på, hvilken vældig uro der ikke mindst i efterårsmånederne har været på det tyske arbejdsmarked, trods det at kanslerens navn er Willy Brandt? Begge steder kan det da vel i hvert fald ikke være borgerlige regeringers skyld. Og sidst, men ikke mindst: glemmer man det Sverige, som man har så nær en kontakt til? Ikke mindst i den store statsejede Kirunamine, men også en lang række andre steder på det svenske arbejdsmarked har strejker og uro været med til at præge dagligdagen. Det er sket i et land, der i årtier har haft socialdemokratisk ledelse, det er sket i et land, der har selveste Olof Palme som sin statsminister. Vi ved jo, hvordan det danske socialdemokratiske leder, jeg tror, jeg har lov at sige næsten nærer beundring for hr. Olof Palme, vel føler sig på mange måder nær knyttet til ham. Kunne det ikke give anledning til en smule overvejelse, at selv i et sådant næsten paradys på jorden har der også været uro, og betydelig uro, på arbejdsmarkedet?

Det er for billigt, for usagligt, det er urigtigt blot at sige, at det er regeringens økonomiske politik i Danmark, der er skyld i alle disse uroligheder på det danske arbejdsmarked, netop fordi vi ved, hvordan udviklingen har været ude omkring i Vesteuropa.

Der er derfor ikke tvivl om, at der også er andre årsager, og jeg synes, det er rigtigt, når hr. Anker Jørgensen netop i sin ordføretale bl. a. fremhævede, at spørgsmålet om klimaet på arbejdspladsen her er noget væsentligt og fundamentalt; det er det også efter konservativ opfattelse, og vi mener, det er en helt naturlig opgave for de faglige organisationer her at komme langt videre,